

чето, извади тънъкъ сребъренъ пръстенъ съ *зелено ка-
мъче.

— За боляринъ! Петкана ще вземе боляринъ! — се
развикаха девойкитѣ, като почнаха да се притискатъ около
дъщерята на севастократоръ Деянъ.

Отново екна звънливиятъ хоръ:

Синьо небо, ясна звезда, дай Ладо ле!

Сегни, булне, подай пръстенъ, дай Ладо ле!

— Хубавець! Хубавець! На Неда се падна!

Дъщерята на прахторъ Диманъ, слабичка и некрасива
девойка, цѣла се изчерви, закри лице съ ржка. Почнаха да
я дърпатъ за плиткитѣ, да я сбутватъ съ лакетъ.

Жълта дюля презрѣяла, дай Ладо ле!

Сама гледа ле да капне, дай Ладо ле!

Сегни, булне, извади пръстенъ, дай Ладо ле!

— На Траянка стария ергенъ! Таманъ да сж ликъ
прилика! — избухнаха въ буенъ кикотъ девойкитѣ, сочейки
сестрата на деспотъ Богданъ, която бѣ прехвърлила два-
десетъ и петъ години и на младитѣ момичета се струваше
вече престарѣла.

Шита риза недошита, дай Ладо ле!

Сегни, булне, подай пръстенъ, дай Ладо ле!

— Белослава! Белослава нѣма да се омжжи тазъ го-
дина! — плеснаха съ ржце всички и впиха взоръ въ ху-
бавото момиче, което почервенѣ, побледнѣ, прехапа устни.
— Да не те остави годеникътъ, хей моме, отваряй си очи-
тъ! Мжжъ вѣра нѣма, пази го добре болярина Добромиръ...

На дюшекъ седи, жълтици чете, дай Ладо ле!

Сегни, булне, подай пръстенъ, дай Ладо ле!

Когато видѣ широкия си пръстенъ отъ златенъ фи-
лигранъ, дъщерята на катастрофилака изду устни отъ гор-
достъ. Богаташъ ѝ се падаше.

Сребърна чаша презъ Истѣра плава, дай Ладо
ле!

Сегни, булне, подай пръстенъ, дай Ладо ле!

Въ ржката на примикюрката светна дребенъ елмазъ.

— Царкинята! За чуждоземець! За кого ли! — поч-
наха да викатъ едновременно всички моми. Нѣкои по-